

Сон

Михайло Лермонтов

В жар полудня в долині Дагестана
У грудях з кулею лежав незрушний я;
Курилася іще глибока рана,
По краплі кров точилася моя.

Лежав один я на піску долини,
І прискалки юрилися при мені...
Палило сонце жовті верховини
Й пекло мене, та спав я в мертвім сні.

І снівсь мені осяяний вогнями
Бенкет вечірній в рідній стороні:
Між вквітчаними юними жінками
Там приділяли згадку і мені.

Та до веселих жартів не впадала,
Там сидячи задумливо, одна,
І в журний сон душа її зринала,
Бог знає чим стривожена й смутна.

І снилась їй долина Дагестана;
Знайомий труп в долині тій лежав;
Димилась в грудях в нього чорна рана,
І кров лилась, і струмінь застигав...

Перекладач: Л. С. Первомайський

В спекотний день в долині Дагестану,
Застрелений, лежав без руху я:
Пробив свинець мені у грудях рану,
По краплі кров точилася моя.

Лежав один я на піску долини;
Уступи скель тіснилися кругом,
Палило сонце жовті їх вершини;
Пекло й мене, та спав я мертвим сном.

І бачив я осяяний вогнями
Нічний бенкет у рідній стороні.
В розмові поміж юними жінками,
Між іншим, діставалось і мені.

Та збоку, не втручаючись в розмову,
Сиділа там задумливо одна
І в дивний сон, в дрімоту загадкову,
Бог знає як поринула вона.

І снилась їй долина Дагестану;
Знайомий труп заносило піском;
Палило сонце незагойну рану
І кров лилась міліючим струмком.
Переклад Грязнова Олександра Андрійовича